Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 861/2017
28.09.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Поповића, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Поповића, адвоката Станислава Животића и захтеву за заштиту законитости окривљеног Драгана Поповића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године, у седници већа одржаној 28.09.2017. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Поповића, адвоката Станислава Животића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен**.**

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости окривљеног Драгана Поповића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године, окривљени Драган Поповић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године и потом му узео као утврђену казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му је урачунато време задржавања од 18.09.2007. до 20.09.2007. године, која му је изречена пресудом Вишег суда у Новом Саду К 120/10 од 28.05.2015. године, за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, која је у том делу потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1

969/15 одд 27.01.2016. године, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се урачунава време задржавања од 18.09.2007. до 20.09.2007. године. Окривљени је обавезан да оштећеном „ББ“ ..., надокнади штету у износу од 2.291.653,00 динара, коју је дужан платити у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 104.148,64 динара, као и судски паушал у износу од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године, одбијене су као неосноване жалба окривљеног Драгана Поповића и жалба његовог браниоца, адвоката Станислава Животића, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године, је потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године, захтеве за заштиту законитости, поднели су:

-бранилац окривљеног Драгана Поповића, адвокат Станислав Животић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године и пресуду Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године, те окривљеног ослободи од оптужбе.

-окривљени Драган Поповић, због повреде људског права и слободе зајемченог Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1551/16 од 10.05.2017. године и пресуду Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године, и ослободи га од оптужбе.

Међутим, из образложења и предлога захтева браниоца окривљеног, а такође и из захтева окривљеног Драгана Поповића, произилази да су оба захтева поднета и против првноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 21/16 од 19.09.2016. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се исте заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом, бранилац најпре наводи да суд није могао да заснује правноснажну пресуду на допунском налазу и

мишљењу судског вештака графолога магистра Даринке Попов, од 06.08.2014. године, јер се наведени вештак не налази више на списку сталних судских вештака, због чега је њен налаз и мишљење незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати. Поред тога, бранилац као незаконит доказ означава и изјаву о компензацији (пребијању) на страни 27 истражног списа, јер се ради о неовереној фотокопији чија аутентичност и веродостојност је доведена у сумњу, како од стране одбране, тако и од стране судских вештака финансијске и графолошке струке, а да притом аутентичност и веродостојност предметне исправе суд није проверио другим доказима. Такође, бранилац указује и да је у доказном поступку на претресу пред првостепеним и другостепеним судом, као доказ прочитан допис ПУ Нови Сад број 0301/02 од 06.05.2015. године, који не постоји у списима предмета.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног неосновани.

Наиме, тачан је навод браниоца окривљеног да је вештак магистар Даринка Попов, била на списку сталних судских вештака у време давања основног налаза и мишљења, а да у време давања допунског налаза и мишљења, иста није била уписана у Регистар судских вештака. Међутим, Врховни касациони суд налази да је наведени вештак, по професији графолог, запослена као главни полицијски инспектор у Националном криминалистичко-техничком центру – Одсек у Новом Саду, у потпуности стручна да у складу са правилима науке и струке, обави графолошко вештачење компензационе изјаве означене на страни 27 истражног списа, за које вештачење је и одређена од стране поменутог органа (који се налази у оквиру Управе криминалистичке полиције, Дирекције полиције, Министарства унутрашњих послова Републике Србије) а коме органу је од стране суда, поверено предметно вештачење, и који је наведеног вештака, у смислу члана 114. став 4. ЗКП, одредио као стручњака за давање налаза и мишљења у конкретној кривичноправној ствари**.** Стога, допунски налаз и мишљење Националног криминалистичко-техничког центра – Одсека у Новом Саду, потписан од стране лица које је у оквиру наведеног органа извршило вештачење -вештака магистра Даринке Попов од 06.08.2014. године, не представља доказ на коме се не може заснивати судска одлука, па неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, неосновано бранилац у захтеву истиче да изјава о компензацији на страни 27 истражног списа, представља незаконит доказ, будући да према налажењу Врховног касационог суда, иако је је реч о неовереној фотокопији поменуте изјаве, иста је на главном претресу, изведена као доказ средства извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, па стога предметна изјава представља доказ на коме се може заснивати судска одлука.

Поред наведеног, неосновано бранилац окривљеног истиче да је суд у доказном поступку извео доказ читањем дописа ПУ Нови Сад број 0301/02 од 06.05.2015. године, који не постоји у списима предмета, будући да је као доказ на претресу пред првостепеним и другостепеним судом, прочитан допис ПУ Нови Сад број 030132/02 од 06.05.2015. године, који се и налази у списима предмета

(страна 382 списа), а не допис број 0301/02 од 06.05.2015. године, како то бранилац неосновано у захтеву наводи.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да је изрека побијане првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду неразумљива, којим наводима, по налажењу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у захтеву се указује да суд у току главног претреса, није применио одредбу члана 138. став 4. у вези члана 139. став 2. ЗКП, као и да није правилно применио одредбу члана 388. став 4. и 5. ЗКП, због чега бранилац сматра да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Бранилац у захтеву истиче да је суд током поступка одбио све доказне предлоге одбране, због чега исти сматра да је тиме повређен члан 395. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 3) и 395. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред наведеног, Врховни касациони суд налази да је захтев окривљеног Драгана Поповића недозвољен, а из следећих разлога:

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП, је прописано да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том законику.

Одредбом члан 483. став 1. ЗКП је прописано да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, док је у ставу 3. истог члана предвиђено да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да је окривљени овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљени Драган Поповић, лично поднео захтев за заштиту законитости на шта

по закону није овлашћен, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев за заштиту законитости окривљеног Драгана Поповића, недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев браниоца одбацио као недозвољен, и на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 483. ЗКП је захтев окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић